

opnaa Tillæg for Hjælpeløshed eller Blindhed. Man har derfor anset det for rigtigt at opretholde Adgangen for de forsikrede til indtil det 65. Aar at erholde Invaliderente, saaledes at denne Adgang ogsaa staa aaben for Personer, der allerede har faaet Aldersrente, og en saadan Ordning finder man heller ikke i Strid med det i Folkeforsikringsloven fastlagte System.

Som nærmere angivet nedenfor under Omtalen af Lovforslagets økonomiske Virkninger, vil Forslaget medføre en Merudgift for Staten, der skønsmæssigt er anslaaet til 12,4 Mill. Kr. I Betragtning af denne betydelige Udgiftsforøgelse og de dermed forbundne Goder for de forsikrede har man, jfr. § 17, foreslaaet, at der paalægges de forsikrede en mindre Forhøjelse af Invaliderpremien, hvorved det bemærkes, at Invalide- og Aldersrenten efter Folkeforsikringsloven danner en Enhed, idet de forsikredes Adgang til Aldersrenten er betinget af, at de er forsikret imod Invaliditet. Invalideforsikringsfondens Underskud vil herved blive nedbragt, og da Fondens Underskud dækkes af Statskassen, vil Statens Udgifter til Aldersrenteordningen saaledes blive delvis kompenseret ved Nedgangen i Udgifterne til Invaliderenten.

Med Hensyn til Lovforslagets økonomiske Virkninger skal man, for saa vidt angaar *de i Fjor foreslaaede Bestemmelser*, henvise til Socialministerens Bemærkninger ved Lovforslagets Fremsættelse, jfr. Folkeetingets Forhandling 1935—36, Sp. 2511. Det fremgaar heraf, at Statens Udgifter ved Rentenydernes Adgang til at fradrage Skatter og Udgifter til visse Kontingenter ved Opgørelsen af den Indtægt, der lægges til Grund for Rentens Fastsættelse — nærværende Lovforslags § 15 —, skønsmæssig var anslaaet til ca. 750 000 Kr. aarlig, medens Udgifterne ved Bibeholdelsen af Invaliditetstillægget for Rentnydere, der gaar over fra Invaliderente til Aldersrente, var anslaaet til ca. 50 000 Kr. for Regnskabsaaret 1935—36. Disse sidste Udgifter vil, som det fremgaar af Udvalgets Betænkning af 15. November 1935, stige Aar for Aar og vil for Regnskabsaaret 1937—38 efter Udvalgets Beregninger udgøre ca. 94 000 Kr., saaledes at det for Regnskabsaaret 1935—36 beregnede Tal maa forhøjes med ca. 44 000 Kr. Den samlede Udgift for Staten vil herefter paa Grundlag af de i Fjor anlagte skønsmæssige Beregninger for Regnskabsaaret 1937—38 andrage ca. 850 000 Kr.

For saa vidt angaar Merudgiften ved *de Bestemmelser, der ikke fandtes i det i*

Fjor fremsatte Lovforslag, skal man med Hensyn til Beregningen af Udgifterne ved Nedsættelsen af Aldersgrænsen for Adgangen til Aldersrente fra 65 til 60 Aar først bemærke, at det er forbundet med store Vanskeligheder at skønne over, hvor stort et Antal Personer der i denne Anledning vil opnaa Aldersrente. Som Udgangspunkt for en saadan Beregning kan man benytte Oplysninger fra Københavns Kommune om ny tilgaaede Aldersrentenydere i 1935—36, fordelt efter Alderen ved Tilgang, jfr. den som Bilag 2 aftrykte Tabel, se Sp. 4099. Hvis man vilde gaa ud fra, at en Nedsættelse af Aldersgrænsen fra 65 til 60 Aar vil bevirke, at hele det Antal Personer, 1 048, der søger Rente i Alderen 65—66 Aar samt Halvdelen af dem, der søger Rente i Alderen, 66—68 Aar, vilde have søgt Rente allerede i 60 Aars Alderen, og tilføjede man det Antal Personer, der kunde tænkes at have søgt i 60 Aars Alderen, men som er døde inden Opnaaelse af 65 Aars Alderen, vilde man kunne regne med at faa et Maksimumstal for Antallet af Personer, der vil opnaa Aldersrente ved Nedsættelse af Aldersgrænsen til 60 Aar. Dette Antal skulde, beregnet for hele Landet, paa Baggrund af de københavnske Erfaringer og efter Fradrag af de 8 300 Personer, der allerede i Henhold til de gældende Bestemmelser (Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 4) oppebærer Aldersrente i Alderen 60—64 Aar, andrage ca. 28—29 000. Den gennemsnitlige Rente for Personer under 65 Aar er for hele Landet beregnet til ca. 500 Kr. (incl. de forskellige Tillæg samt Sygehjælp). Der er her taget Hensyn til, at en Del af de Personer under 65 Aar, der vil opnaa Aldersrente, er gift med ældre Personer, der i Forvejen oppebærer Aldersrente, saaledes at den Stigning i Renten, der finder Sted, kun er Forskellen mellem den Rente, en enlig Person oppebærer, og Renten til et Ægtepar. Maksimumsudgiften ved Aldersgrænsens Nedsættelse skulde herefter andrage godt 14 Mill. Kr., hvoraf Statens Udgifter bliver 8,2 Mill. Kr. Da man imidlertid kan gaa ud fra, at det Antal Personer, der vil søge Aldersrente, maa blive mindre end det foran beregnede Maksimum, maa Udgifterne sættes lavere end de nævnte 8,2 Mill. Kr. Regner man med en Nedsættelse paa 15—20 pCt., skulde man herefter faa en Udgift paa *knapp 7 Mill. Kr.*, som efter disse mere skønsmæssige Beregninger skulde være det sandsynligste Udtryk for den med Aldersgrænsens Nedsættelse følgende Udgift for Staten.

Til Støtte for disse Beregninger kan man foretage en Undersøgelse, hvor man